

NORSK ETNOLOGISK GRANSKING

Emnenr. 36

Fylke: V. Hgdu

Tilleggsspørsmålnr.

Herad: Kvinnedal

Emne: Helning, fakk, alfud.

Bygdelag:

Oppskr. av: Gunn Berli Larsen

Gard:

(adresse): Kvinnedal

G.nr.

Br.nr.

A. Merk av om oppskrifta er etter eiga røynsle.

B. Eller om den er etter andre heimelsmenn: (ta også med alder, heimstad, yrke):

SVAR

1. Folk uttrykkjer ja og nei både med hovud og handrørsler.
2. For helste ein på alle som kom til gards, no helser ein berre på dei ein kjenner.
3. Det var ingen regel for kven som skulle helse først.
4. Mann og kvinner helser etter den tid det var på døgnst. Dei fleste born hadde ikkje lært å helse for 50 år sidan.
5. Ein tok av huva når ein helste på prestem. Tok ein av huva når ein helste på lensmannen, künde folk at ein var skuldig for skatten og då fekk ein ikkje roste til huadstjert. Ein handhelste på slektningar eller grannar når ein møtest ved kyrkja. Horbønder eller brukseigarar var her ikkje, alle var like.
6. Det gjdde at dei stod ved grava til ein av sine byar.
7. Ein tok ikkje omsyn til bloda.
8. Ved bryllup, barnedöp og lekfud handhelste ein på alle dei minste borna.

- og, like eins når ein får ei vitjing
- 9. Det var lite brukt.
- 10. Dei som var på åkern arbeidde sitt same om dei høyrde klokkingen frå kyrkja.
- 11. Det var mange som synt vrydnad og samkynde ved å se av seg hatten når dei roste gravfylgje.
- 12. Det minnest ingen idag.
- 13. For om lag 30 år sidan hadde ein helsing som høyrde til dei yngre tidene på døgnret, frå kl 6 til ein at dugnad heise ein goddag godmorn, frå kl 11 og til mørket kom heise ein goddag og om kvelden eller natta så ein godnatt eller godkveld.
- 14. No er det vanleg å heise godmorn heile dagen
- 15. Har ikkje høyr det.
- 16. Nei, godmorn bli brukt døgnret rundt.
- 17. Har ikkje høyr det her i bygda, men ved visse høve så dei velbetomme.
- 18. Det så ein t.d. når ein kom inn under matmålt
- 19. Gjester ble ikkje opp att helsinga.
- 20. Ein bod husfaren med ut, "Kan deg få tala me dag mine fire are?"
- 21. Ein bankar alltid på døra når ein skal inn til framande eller skyldfolk, men det blei lite brukt for t.d. 40 år sidan.
- 22. Husfaren sa: "Kom inn". Var det da ein

2077

„akke mann“ s. d. lekpreikar si hand-
helste han fja alle som inne var.

23 Kom ein utan drend, skulle ein
bli ståande ved døra til dei bod
ein om å seja seg.

24 Han tok hatten av skaks han kom
innfor døra

25 Ein sa: „Helt dag si ska me songa
kyelen“.

26 Ja

27 Ein sa: Kor a den karen ifjå?

28 Folk hu i bygda har fja gamalt vore
gjestfri, si dei tok like godt mot
framande som kjenningar.

29 Trubedme gjesta bli helsa velkomne
og bedme inn i mjøløva.

30 „Takke for mag“ Takke elgjemåder,
kom snart alle!“

31 Ved avsked for lang tid helse
ein: „De må lva si godt“ Du da
samt å go reis“ For nest gong: „Takke
for denne gongen og for alle gonger.“

32 Det var ikkje vanleg mellom vaksne

33 Fouldre og små born kyss kvarandre
eller dei som var mjøløva.

34 Ikkje kyss

35 — “ —

36 — “ —

37 — “ —

38 Ein bed ikkje framande å kyss
borne sine.

39 Bytje nese

40 Begge fouldre gjorde det.

- 41 Vaksone keneip barnet i øyna og se:
 "Ho heide prestens bylltege?"
- 42 Ikke kjent
- 43 — . —
- 44 Hadde ein gjort ein god handel, si
 se ein: Tullukke med garden, Tullukke
 med hesten eller kua o.s.b.
- 45 God jul, god påske, eller punse
 Til lukke med dagen t.d. 17. mai
 Gratulera med småen, gratulera
 ved huloving eller byllup.
- 46 Ein kyende ikke ordet kondulera. Eg har
 høyt uttrykt ved dødsfall som. Nå slappe
 han i frosen mein. Eller ved motgang:
 "Da a nok godt for ekko"
- 48 Ein sakka både i huset og veld
 grava, og var ein sikker på at den døde
 hadde det godt si uttala ein gystige
 om i motast med han att, men
 det kom og gystige om i Motast
 att "kor han så a"
- 49 Vanvyrduad kunne ein uttrykte ved
 minispel eller ei handrioste.
- 50 Ein sein du til dei ein er dus med, De
 til framande, I og for vert endå bruke
 av gamle folk når dei skal til gamle.
- 51 Nei, ein sa han far om presten for
 100 år sidan. Ho Valborg i Fara død 1630